

?Ves que no sigui una pandèmia'

Més d'un cop he respost això durant una conversa sobre la covid-19. De vegades és com si no fóssim conscients del que suposa una pandèmia com la que estem vivint. Certament, la pandèmia de la grip espanyola ens queda llunyana, però no la del VIH, reconeguda ara farà 40 anys: ha causat més de 35.000.000 de morts i encara no en tenim una vacuna eficient i duradora. Potser l'orgull de primer món ens impedeix reconèixer el SARS-CoV-2 com un virus que ja ha provocat més de 2.000.000 de morts.

I és que, a més de negacionistes i conspiranoics, tenim una colla de conciutadans que no es fan càrrec de la situació. Persones que, sense necessitat de sortir de casa, ho fan per diversos motius. I és que molta gent confon els límits marcats per les autoritats sanitàries, amb el que podem fer. Com el conductor que davant d'un senyal de limitació de velocitat de 90, fa esforços per arribar a circular a 90 quilòmetres per hora. Les preocupacions i pors que es van tenir a la primera onada han anat afluixant. A tot això s'hi suma l'anomenat cansament pandèmic per seguir les restriccions que, no ho oblidem, causen alteracions mentals.

Una cosa que es fa molt malament és l'ús de la mascareta. Només els sanitaris estan habituats a usar-les. Al principi, es van donar recomanacions molt clares de com s'havia de fer servir, com s'havia de manipular, la necessitat que s'adaptés el màxim a la cara, d'evitar tocar la cara externa amb les mans... Només cal mirar reportatges on, inclosos experts en epidemiologia, no paren de tocar-se la mascareta, d'apujar-se-la perquè els cau... En fi, tot un tutorial del que no s'ha de fer.

I mira que es parla hores i hores de pandèmia, de nombre de malalts, de missatges equívocs donats amb intencionalitat política i rèdit electoral. Però nosaltres, a seguir les recomanacions de les autoritats sanitàries: vacuna, distància, mans, mascareta, ventilació i no cridar o parlar alt en llocs tancats.